

ling, denne Kollektion af indirekte Skatter paa en Maade, der gjorde det umuligt for os at undersøge dem straks, idet de jo er stillet saaledes teknisk op, at det kræver et vist Arbejde og nogen Tid at sammenligne dem med den bestaaende Toldlov, Luksustoldloven og Toldlovsforlaget, og blev fremlagt paa en saadan Maade af den højtærede Finansminister, at det ikke just klarede Stillingen. Dette gjorde, at vi, Radikale og Socialdemokrater, maatte nedlægge den allerbestemteste Protest imod denne Fremgangsmaade. Vi vilde ikke være med til at paadrage os eller Toldlovsudvalget blot et Skin af, at her kunde være Tale om virkelig Forhandling, vi vilde ikke have blot et Skin af Medansvar for hele denne Maade at lovgive paa. Den forekommer os ganske usømmelig. I Maaneder har to Partier forhandlet om alle disse Ting. Den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen, sagde, at han maatte udtale sig saadan og saadan om disse Ting. Det kunde han sagtens, for han eller i hvert Fald hans Minister har været med i en saadan Forhandling om Enkelthederne, har overvejet dem, vi andre kendte ikke Spor dertil, til Resultatet deraf, før i Lørdags Aftes, da Finansministeren kom til os. Mod hele denne Form at lovgive under maatte vi og maa vi her i Tinget overfor Offentligheden nedlægge vor bestemteste Protest; hele denne Maade, hvorpaa Lovarbejdet bunker sig sammen og jages igennem i Samlingen sidste Timer under Forhold, hvor der i og for sig ingen ubetinget Nødvendighed er for at slutte af, er urimelig. Om det bliver den 25., 26. eller 27. April kan i og for sig have mindre at sige, idet vi ikke kan mene, at en Familiefest i Kongehuset kan give nogen som helst politisk Termin. Vi ønsker naturligvis fra vor Side Rigsdagssamlingen sluttet snarest muligt, men maa beklage, at de ledende Partier ikke har brugt Tiden, da den var der. Det er ikke Finanslovdebattens Skyld, skønt denne, ogsaa efter min Mening, var længere, end den havde behøvet at være. Det er heller ikke andre Forhandlingers Skyld, hvor Oppositionen har givet sin Mening til Kende, og for øvrigt i Regelen udæsket dertil ved meget skarpe Udtalelser fra Regeringsleiren. Det er ikke alt det, der paa nogen Maade er Skyld i denne Forlængelse af Rigsdagssamlingen, men et Parlament, en parlamentarisk Forhandling er jo til, for at ogsaa Oppo-

sitionen, Mindretallene — maaske er vi det ikke længere —, Mindretallene her i Salen kan gøre deres Mening gældende, saaledes at Sagerne kan underkastes en virkelig saglig Behandling, at Offentligheden kan faa Lejlighed til at udøve sin Indflydelse, at de interesserede Kredse kan blive raadspurgt, Om alt dette har der ikke været Tale. Det har været to Partier eller nogle delegerede for disse Partier, som ganske privat har forhandlet om Tingene, i øvrigt meget længe, i Maanedvis. Vi har intet Ansvar for, at det har været saa længe, at de ikke har kunnet blive færdige før. Dette Buntmagerarbejde, som der er talt om, har vel haft sine Besværligheder; Samarbejdet mellem de to allierede Regeringspartier har naturligvis sine Vanskeligheder. Vi har haft Lejlighed til at se en Smule udadtil, men det er vel kun den mindste Del af, hvad der i Virkeligheden har været. Naar det f. Eks. ved Restaurationsskatten var saaledes, at det ene Parti først forlangte Regningsskatten gjort til en Omsætningsafgift og fik delvis Medhold deri ved Ændringer i Overensstemmelse dermed og saa et Par Dage efter kommer og siger: Vi ønsker alligevel Regningsskat, og Ministeren siger: Herre Gud, Børn, saa kan det ogsaa blive ved det, saa er det at spille Tiden og fuldkommen unyttigt. Saadan er Forhandlingsformen. Det maa Flertallet naturligvis om, men Mindretallene her i Tinget, vor Presse, de Kredse, vi repræsenterer, de interesserede Kredse, hvem disse Toldsatser vedrører, faar nu i Aften eller i Morgen gennem Bladene en for øvrigt kun taaget Forestilling om, hvad det i Virkeligheden drejer sig om — der skal nogen Tid til at sætte sig ind i det —, faar at vide, at nu skal disse Erhverv, disse Varer, disse Forbrugsgenstande fra i Morgen belægges med nye Toldsatser, nye Toldskatter, uden at de har allermindste Lejlighed til at gøre deres Opfattelse gældende. Det er en Forhandlingsmaade, der i Virkeligheden efter min Mening er et Vrængbillede af ærlig og redelig Parlamentarisme, og det vil hævne sig. Det er den Slags, der slaar tilbage. Det er sagt før her i Tinget for ikke saa lang Tid siden, jeg gentager det her, at hver Gang noget Parti i vor parlamentariske Historie har benyttet en saadan Fremgangsmaade, har det uvægerligt hævnnet sig paa det. Det er nu Venstre under Ledelse af en af de gamle Moderates Førere, den højtærede Finans- og Statsminister, sammen med